HÉTKÖZNAPI GYŐZELEM

11. Ami a folytatásból kimaradt

Borbély Gábor, a tanács elnöke

A nemesvámosi hétköznapok ábrázolására meg volt az elképzelésünk. Most, hogy a végére értünk, elmondhatjuk: többé-kevésbé úgy alakultak a folytatások, hogy az élet és az újságíró elképzelése az életről szerencsésen találkozott. A folytatásokban igen, de az élet az valami más. Az életben vannak olyan dolgok is, amelyeket nem lehet folytatásba parancsolni, de mégis nagyon jó, hogy megvannak, hogy úgy vannak meg, ahogy vannak és, hogy olyanok, amilyenek. Hát így voltunk Nemesvámoson is.

Itt van például az iskola, amelyet az állam anyagi támogatása mellett a falu népének társadalmi összefogása emelt. Egyszerűen „nem fért bele" a folytatásokba. És vajon lehet nem beszélni erről az iskoláról? Nem lehet. *Erről* az iskoláról beszélni kell, mert ebben *neoncsöves* világítás van. Hogy ez manapság már igazán nem újság? Mi is megpróbáltunk ilyenféleképpen érvelni a vámosiak előtt. Megütközve néztek ránk. Na és? Máshol van ez, meglehet. De itt, Vámoson ebben az egyetlen házban van, ez bizonyos. Ez talán nem éri meg, hogy írjanak róla? De igen, megérte.

Vagy itt van a kukoricagórék története. Karácsonytájban készültek el. Addig a kukorica a földön prizmába rakva állt. Amikor a górék oldala elkészült, olyan türelmetlenség szállta meg a Petőfi vezetőit, hogy egyszerűen nem tudták kivárni a fenékdeszkának szánt padló megérkezését. Kapták magukat, kivágtak néhány husáng fát, amire kukoricaszárat raktak és gyerünk, a 18 vagon kukoricát berámolták a górékba. Majd, ha kiürül, lepadlózzák, addig meg így is nagyszerűen szolgálja a célt.

Borbély Gábor elvtárs, a tanács elnöke ugyancsak „kimaradt". Pedig róla is szólni kell. Azért, mert szívvel, lélekkel támogatja a termelőszövetkezet vezetőségét a határozatok végrehajtásában, részt vesz gyűléseiken, vitatkozik, érvel, magyaráz. Ő nem olyan típusú ember, mint Nagy Sándor. Néha önmagát is meg kell győznie egy-egy intézkedés helyességéről, nincs nála mindig készen a válasz valamire. De ha a jó termelőszövetkezet — jó tanács jelszót Nemesvámoson a gyakorlatban vizsgáljuk, akkor kétségtelen: a tanács is egyre jobb lesz.

Bognár József tehenész, tavaly 896 munkaegysége volt

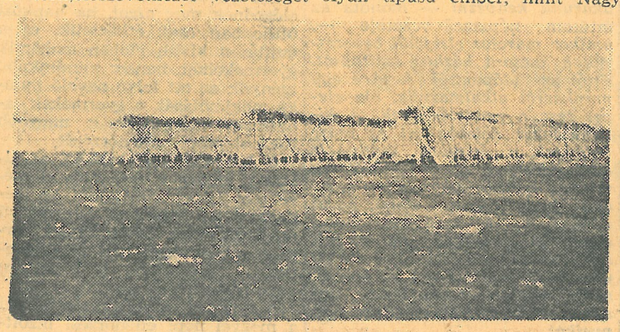

A tsz takarmányalapjából 18 vagon csöveskukorica ezekben a górékban van

Bognár József elvtárs meg — a szótlan tehenész, egyszer már a folytatásba is belekerült. Csupán a képe, az maradt ki. Pedig megilleti, hogy minél többen ismerjék őt, aki a tavalyi évben négy híján 900 munkaegységet teljesített.

Miután így minden és mindenki helyet kapott, azzal búcsúzunk: kedves nemesvámosi barátaink, a viszontlátásra!

(Vége.)

Szanati Anna
Vágvölgyi László

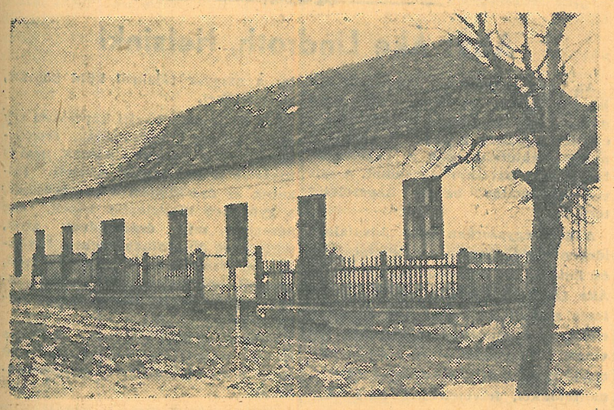

Az új négytantermes iskola, a vámosiak egyik büszkesége.

A legfontosabb tavaszi mezőgazdasági tennivalókról tárgyalt a megyei tanács végrehajtó bizottsága

(Folytatás az 1. oldalról)

ca vetőmagvak között hosszabb tenyészidejű fajták is vannak, ezek vetését ajánlatos a lehetőségekhez mérten előre hozni.

Több napraforgót, kétezer holdat kell a népgazdasági terveknek megfelelően ebben az esztendőben Veszprém megyében termelni.

A vetésterület növelését a kormányzat kiváló fajták biztosításával, műtrágya juttatással és egyéb kedvezményekkel serkenti.

Fő vetésű silókukorica termelést, az állatállomány jobb takarmányozására 11 500 hold területen írnak elő megyénkben a terv irányszámai. Nagy gondot kell fordítani erre, a lényegében új kultúrára, és helyesen teszik szövetkezeteink, ha fehérje-takarmány ellátottságuk javítása érdekében szójával vetik a silókukoricát.

A vetési határidőket általában irányszámként írja elő az intézkedési terv, azonban megjelöli az optimális határidőt, valamint a vetés befejezésének szükséges dátumát.

Az aprómag termesztés fokozása, s általában a terméshozamok növelése érdekében alaposabbá, szervezettebbé kell tenni az idén mezőgazdaságunkban a növényvédelmi munkát.

Különös részletességgel foglalkozik ezzel a kérdéssel az intézkedési terv, feladatokat juttat még az úttörőknek is, és előírja többek között, hogy a termelőszövetkezetek saját növényvédő gépeikkel segítsenek a szomszédos gazdaságoknak.

A kertészkedés örvendetesen fellendülőben van megyénkben, a szerződött terület lényegesen meghaladja a kiadott irányszámokat. Országosan kevés azonban a melegágyi ablakkeret és üveg, ezért meg kell keresni a módját annak, hogy az erősebb gazdaságok palántát neveljenek a gyengébbek számára.

Foglalkozik ezenkívül az intézkedési terv a szőlőtermesztés munkálataival, a legelőterületek megjavításának tennivalóival.

Különös figyelmet fordít a munkákat végző emberek megbecsülésére, a mezőgazdasági termelési munkaversenyek jelentőségére, megszervezésére és módszereire, valamint az ellenőrzés kérdéseire.

A végrehajtó bizottság által különböző kiegészítésekkel elfogadott intézkedési tervet rövidesen valamennyi tanács, és megyénk valamennyi termelőszövetkezete megkapja.

A végrehajtó bizottság ezenkívül megtárgyalta még a tanácsi dolgozók szakmai képzésének kérdéseit, a Veszprém megyei Épület és Villanyszerelő Vállalat munkáját, a megyei tanács tervgazdálkodási állandó bizottságának tevékenységét, valamint a megye idei takarékossági intézkedési tervét.

Egy a jelszónk!

A napokban azzal fogadott az egyik ismerősöm, hogy olvasta lapunk legújabb számát — és nincs megelégedve!

— Ti mindennek olyan hangzatos címet adtok, hogy az ember többet vár utána, mint amit kap. Itt van ez a legutóbbi írásotok a termelőszövetkezetek számának az emelkedéséről. Nem ez csendül azonban ki a megjelent írás ciméből. Ti elnevezitek győzelemnek ezt az eredményt, a címe pedig mi is lehetne más ezek után, mint: Győzelmi jelentés. Hát milyen ellenséget győztünk mi le? Hol folyik nálunk háború, hogy győzelmi jelentésben kell számot adni a frontok állásának legújabb alakulásáról?

Az ember persze elgondolkozik a hallottakon. Csakugyan, van-e nálunk háború? Vannak-e hadállások? Lehet-e győzelmi jelentésekben beszámolni a frontok alakulásáról?

A szavak az idők során új tartalmat kaphatnak, bővül, vagy szűkül jelentésük, meg is változhatnak. Ebben az esetben viszont még csak erről sincs szó, hiszen az osztályharc, békeharc, életszínvonal emeléséért folytatott harc, a falu átalakulásáért vívott harc, a többtermelésért folytatott küzdelem megszokott kifejezéseink közé tartoznak, senki nem ért alattuk mást, mint amit fednek. A harc valójában harc, a küzdelem igenis küzdelem, amely embertömegeket, hatalmas emberi erőfeszítéseket, győzelmeket és vereségeket takar.

Igenis, frontjai vannak, még akkor is, ha ezek a frontok nem ellenséges haderőkként, nem ágyúkkal és kézigránátokkal felfegyverkezve, és nem is egymással állnak szemben. Az egyik legszembetűnőbb jellemvonása pedig ezeknek a harcoknak, hogy nem elválasztja, nem szembeállítja, hanem egyesíti, egyre szilárdabb egységbe tömöríti mindazokat, akik folytatják.

A mi győzelmi jelentéseink igenis egyre többeket érintő — és megnyugtató — győzelmi jelentések, mert az általános emberi érdekek és az osztályharc érdekei egyre nagyobb tömeg azonos érdekei. Ma már nem lehet arról beszélni a mi országunkban, hogy a mezőgazdaság átszervezésének kérdései csak a munkás-paraszt szövetség, csak a proletárdiktatúra erősítése szempontjából fontos politikai kérdések, csak a munkások és parasztok ügye lenne, mint ahogyan valójában sohasem lehetett csak erre a kérdésre leszűkíteni. Nem lehet arról beszélni, hogy csak a békeharc az a politikai kérdés, melyben a különböző osztályokhoz és rétegekhez tartozók együtt menetelnek, egyet akarhatnak a párttal, a munkásosztálylyal. A valóban legáltalánosabban emberi érdekek, a béke érdekei, és a szocializmus építésének kérdései egyszerűen elválaszthatatlanok egymástól.

A szocializmus építése, megvalósítása hatalmas alkotások megteremtését jelenti, új gyárak, kombinátok, automata berendezések ezreinek a megalkotását, új lakások tízezreit, új iskolákat, egyetemeket, kórházakat, s ki győzné felsorolni, mi minden újat még nem. Új termelési viszonyokat, új tulajdonviszonyokat, új társadalmi rendet, új emberi tulajdonságokkal rendelkező embermilliókat, új uralkodóosztályt. Elválasztható-e mindez a békétől, a béke tartós fenntartásától? Művelődési házakat, könyvtárakat, bölcsődéket, üzemeket, az emberek egyre növekvő igényeit kielégíteni akaró rengeteg alkotást nem a háborúban, hanem csakis békés, háborítatlan, nyugodt, alkotásra alkalmas körülmények között lehet az igényeknek megfelelő ütemben építeni. A háborúban nem az énekkarok és öntevékeny színjátszó csoportok témaválasztásának helyessége, nem az irodalmi irányzatok vitája, nem a színházak zsúfoltsága, az autóigénylők panaszainak orvoslása, a legalább kétszoba összkomfort mielőbbi biztosítása, a televíziós reléállomások építésének sürgőssége, de még csak nem is az oktatási reform vitája szokott a főkérdés lenni! S ezek közül ha egyik-másik ma nem is a legfőbb, de fontos, vagy fontosabb kérdéseink közé tartozik, s éppen azért mert béke van, mert a tartós béke esztendeinek áldásait élvezhetjük 1945 óta.

Nem felesleges időfecsérlés összevetést tennünk békeharc és osztályharc kérdései között. Mit követel a proletariátus, a munkásosztály vezette osztályharc? Munkáshatalmat, munkás-paraszt szövetséget egyre szilárdabb és egyre szélesebb alapokon, a termelőeszközök közös tulajdonát iparban — és szövetkezeti tulajdonát most — a mezőgazdaságban, tervgazdálkodást, kulturális forradalom megvalósítását, proletár internacionalizmust, és így tovább, mindazokat, amelyeket a Moszkvai Nyilatkozat megállapít. Vajon, lehetséges lenne-e enélkül, ezek nélkül tartós béke legalább a mi földrészünkön? Mi vajon a biztosítéka a békének? A legfontosabb, leglényegesebb biztosítéka? Az imperialista tábor, vagy a nemzetközi munkásosztály ereje?

Igenis, az dönti el ezt a kérdést, hogy milyen erős a mi táborunk, mennyien támogatják a mi táborunkat, milyen egységesek, milyen szervezettek vagyunk. Mit adtunk és mit leszünk képesek adni a jövőben a világnak! A mi jelszavunk a háború elkerülhetőségéről reális tényeken, az erőviszonyok reális felmérésén, gyakorlat igazolta tapasztalatokon nyugszik. Az erőviszonyok eltolódása a mi javunkra azért következhettek be, mert a békés alkotás során tudtuk és tudjuk bizonyítani az új, a munkásosztály vezette társadalmi rend fölényét. S ez a fölény nem önmagától van, hanem hatalmas erőfeszítések, küzdelmek, harcok eredménye.

Amikor a munkapadok mellett egyetlen brigád újítása nyomán csak egy százalékkal is nő a termelékenység, csökken az önköltség, amikor a mezőgazdaságban csak egyetlen forinttal is olcsóbbá válik bármely termék előállítása, amikor a mérnök, a tudós egyetlen lépéssel is közelebb kerül célja megvalósításához nálunk, a szocialista tábor egészében tíz- és tízmilliók teszik ugyanezt. S erre az egyre növekvő gazdasági eredménysorozatra épül, azon nyugszik összes többi sikerünk is. S az összes sikereink összes erőinket adják, elsősorban azt az erőt, amely a béke további fenntartását eredményezi.

Mi megszoktuk, hogy a békében kell győznünk. Nekünk a béke és az ezerarcú front, amely a békéért folytatott harcunkat jelenti, nem lehet külön fogalom. Mindenki minden munkahelyen, s minden építőmunkával töltött pillanatában a béke harcos katonája. De a szocializmus építője is. A munkáshatalom erősítője is. A szövetségünk tartósítója is. A győzelem, az újabb és újabb győzelmek aktív, tevékeny részvevője is, akinek igenis kell, szükséges, jólesik hallani arról, hogy egy állomással ismét tovább értünk. Tovább, mert egy évvel, egy hónappal, egy nappal ismét hosszabb időre biztosítottuk a világ békéjét, s tovább jutottunk a közös cél felé is. Az évtizedek napokból állnak, s a végső győzelem apró és napi győzelmek sorozatából.

Valójában mindenki ezért is dolgozik nálunk? Állatnánk magunkat, ha ezt elhinnénk. De a túlnyomó többség, vagy a még annál is nagyobb többség már igen. S a mi győzelmi jelentéseink ennek a többségnek szólnak. Illetve szólnak az ellenkező oldalnak is — legfeljebb ők odateszik az ellenkező előjelet. S ez nem levon, hanem erősíti a mi győzelmi jelentéseink értékét.

Vágvölgyi László